

[Klim Behnke]

Men det er alt sammen symptombehandling. Årsagen er der ingen der tør gøre noget ved. Og årsagen ligger i det, som jeg mener er en væsentlig mangel, nemlig at man ikke længere tør promovere det synspunkt – jeg er tilsyneladende den eneste, der repræsenterer det – at den offentlige sektor er for stor; der er for mange offentligt ansatte, og der er for mange aktiviteter, som efter salamimetoden systematisk op igennem 1960'erne og 1970'erne er overført, er stjålet, er nationaliseret fra den private sektor ind i den offentlige sektor. Konsekvensen af det er, at vi har fået en stor arbejdsløshed, men hvad værre er: Vi har en statsgældsætning ud over alle rimelige grænser. Når 1991 går på hæld, vil finansministeren tælle sammen og kunne konkludere, at der efterhånden skal en stor regnemaskine til. Næste år skal der et ciffer mere på, fordi det er ved for alvor at løbe løbsk, også med rentebetalingerne, som følge af den store gældsætning. 520 mia. kr. vil statens samlede gæld være, når vi runder dette år, og det betyder, at der skal betales ca. 60 mia. kr. i renter. Det er ganske enkelt forrykt. Tænk, hvis man gjorde op, hvad hver enkelt dansker, hver enkelt skatteyder, kunne spare i skatter og afgifter, hvis man ikke skulle afregne de 60 mia. kr.! Det er en politisk uforskammethed, som nogle vælgere forhåbentlig på et eller andet tidspunkt reagerer kraftigt over for.

Vi må med det samme erklære os utilfredse med og som modstandere af nogle af de synspunkter, der lægges for dagen i redegørelsen. Det samarbejde, man taler om, mellem offentlig og privat sektor, lyder så flot: Det må ikke være konkurrenceforvridende osv. Men ethvert samarbejde mellem offentlig og privat sektor har en konkurrenceforvridende virkning, fordi samarbejdet betyder, at der udnyttes offentlige ressourcer, som skattefinansieres af andre dele af den private sektor end dem, der nyder godt af tilskuddene eller joint venture-samarbejdet, eller hvad man ellers udnævner det til. Og de andre, som betaler den skatteregning, får deres konkurrenceevne forringet. Det kan godt være, det er en gartner, der går nedenunder og hjem, fordi kommunen går sammen med et firma om at lave sociale eksperimenter eller eksport til udlandet af social viden. Så kan man sige: Jamen gartneren får da ingen direkte konkurrence af, at man foretager social eksport. Næh, men gartneren får en større skatteregning, og derfor får han ødelagt sin konkurrenceevne.

Man vil lempe en hel del på bevillingskontrollen, og det er heller ikke noget, vi bryder os om. Vi er meget opmærksomme på den glidning, der sker i disse år, hvor man i stigende grad laver nettostyring af tingene, klumper kontiene sammen på finansloven og siger, at det må de selv bestemme ude i de enkelte styrelser og direktorater osv. Det er vi ikke tilhænger af, idet Folketinget mister den bevillingskontrol, som det bør have.

Man giver endog den begrundelse for det, at det har været en succes med de aftaler, man har haft med kommunerne. Jeg er glad for, at indenrigsministeren er til stede, for netop i disse dage offentliggør man disse kæmpemilliardløb, som kommunerne skal tilbagebetale til staten. Jeg synes ikke, det i sig selv vidner om, at det har været et frugtbart samarbejde. Oven i købet har vi fået offentliggjort tal om, at man i kommunerne har anvendt eller båndlagt 3 mia. kr., som ellers er penge, der skulle have været anvendt inden for forsyningsvirksomheden.

I det hele taget mener vi, at der er mange steder, hvor man nedtoner de rigtige synspunkter og gør for lidt ud af at beskrive de gode ting. Der er også gode ting, og jeg skal i korthed nævne, at vi selvfølgelig synes, det er en god idé at fortsætte med krav om produktivitetsforbedringer, at vi synes, det er en god idé, at man vil formindske den centrale administration, og at vi selvfølgelig også synes, at det er en god idé at indføre disse såkaldte markedsmodeller inden for skoler, daginstitutioner, sygehuse osv.

Men – og det har jeg en bemærkning til, for det er også beskrevet et andet sted – det kan ikke nytte noget at tro, at det at indføre de markedsmodeller i sig selv er særlig værdifuldt. Der skal samtidig ske det, at det offentliges monopol på f.eks. at drive daginstitutioner, det offentlige monopol inden for sundhedssektoren og det offentlige monopol inden for skolevæsenet bliver nedbrudt, så forbrugerne får et reelt alternativ, så forbrugerne får en reel valgmulighed. Er det tilfældet, vil vi fuldt ud være med til at støtte de ting.

Endelig vil jeg sige lidt om privatiseringer. Det synes jeg har fået en alt, alt for svag formulering denne gang, og jeg noterede mig også, at den konservative ordfører sagde, at der kun skal privatiseres, hvis der er særlig tungtvejende argumenter for det. Nej, der er to meget væsentlige grunde til, at vi skal privatisere: